Szakonyi Károly

Ahogy a dolgok állnak

Gábriel arkangyal kétségbeesetten szaladt az Úrhoz. Aznap ő volt titkári szolgálatban, ott ült a Világegyetem Vezérlőközpontban, egész nap pásztázta a radarképernyőn a Mindenséget, amikor hirtelen meglátott valamit a Földön. Először csak elmosódott kép jelent meg a monitoron, aztán tisztult, és az arkangyal döbbenten látta, mekkora nyüzsgés, rohangálás van a glóbuszon, embercsoportok rontanak egymásra, építmények omlanak össze, sötét füstgomolyagok borítják a gyönyörű erdőket, mezőket, tengereket, lángok csapnak fel, és más rettenetes dolgok történnek. Gabriel nem tudta mire vélni, előkapta az előjegyzési naptárt, hogy nem esedékes -e valami rendkívüli esemény a Földön, de nem talált semmit, csupán ennyit: *Műszaki osztályt figyelmeztetni, hogy a Mű egy kerékfogát javítsák meg*. De más semmi. Egyébként a kerékfog ügyben már történt intézkedés.

Gabriel tehát rohant az Úrhoz, hogy elmondja, mit látott. Az Úr kissé rosszkedvűen fogadta, nem szerette, ha azzal mentek hozzá, hogy valami nem tökéletes a Teremtésben. Márpedig éppen elég panasz érkezett, elsősorban a Földnek nevezett bolygóról. Már régóta nagyon bánta, hogy benépesítette azt a gyönyörű Földet. Emlékezett rá, hogy milyen műgonddal tervezte meg a szárazföldet és a tengereket, itt-ott szigetekkel tarkította a nagy vizeket, a síkságok egyhangúságát pedig hegyekkel törte meg, mennyi szép virágot, hányféle fát, milyen gazdag állatvilágot talált ki, és még alig járt le a garanciális idő, az az ember-teremtmény máris rongálta. Hogy mást ne mondjon, a Paradicsomkertet mennyire meggyalázták!

– Mi van, Gabikám, mi baj van már megint? – kérdezte az Úr, látva az arkangyal riadt képét.

– Az emberek… – kezdte zihálva Gábriel.

– Gondoltam – sóhajtott az Úr. – Na, mondd, mi a fene eszi megint őket?

– Félek, Uram, hogy a világvégét készítik elő.

– A világvégét?! – hördült fel az Úr. – De hát hol van még a világvége? Javíts ki, ha rosszul emlékszem, de úgy tudom, még van néhány millió év!

– Jól tudod, Uram, de ezek megbolondultak. Ép ésszel azt gondolhatnánk, hogy vigyáznak a létükre, az életükre, de nem úgy fest a dolog. Nem tudnál, Uram, intézkedni?

– Hogy érted?

– Nem tudnál beavatkozni a dologba?

– Drága Gábriel fiam! Te is jól tudod, hogy mi volt az egyezségünk ezzel a bandával. Emlékszel Luciferre?

– Ja, az az akadékoskodó angyal?

– Az. Amikor az a paradicsomi balhé volt az almával, ott ugrabugrált, hogy jaj, szegény emberpár, már nehogy mindig én mondjam meg nekik, mi jó, mi rossz. Addig vitázunk, míg bele nem egyeztem, hogy rendben van, legyen szabad akaratuk. Ez a baj. Szabad akaratuk van, nem mondhatom meg, mit csináljanak.

– De így vége lesz a világnak! – kiáltott fel kétségbeesetten Gábriel.

Az Úr hosszan hallgatott. Nem tudta, megmondja-e kedves angyalának az igazságot. Mert az Úr sem mondhatta meg mindig az igazságot. Aki hatalmon van, az nem árulja el, mi van a valóság mögött, ha nem akar pánikot. Pedig egy Isten vagy egy kormányfő tudja. De nem nyithatja ki a száját… Most azonban az Úr megsajnálta arkangyalát. – Nézd, – mondta – van egy titkos iratunk. Senki sem tud róla, csak én. Mert ha valamiről már ketten tudnak, az nem titok. Te mindig megbízható voltál, neked elárulom, ebben a titkos iratban az áll, hogy a világvégét a politikusokra bízom. Nekem nagyon a szívemhez nőtt a világegyetem. Elég nagy strapa volt létrehozni. Ez az én művem. Eleinte büszke voltam rá, de ma már látom a hibáit. Mégis. Szeretem. Nem lesz erőm elpusztítani. De a politikusok kéjjel megteszik. Azt hiszik, ez a küldetésük. Marhák. Már bocsánat. De azt nem gondolatam, hogy ekkor marhák, hogy máris hozzáfognak?!

Az Úr látta, hogy Gabriel könnyezik. – Te sírsz?

– Sírok. Kétségbe vagyok esve.

– Megértelek. Mi szellemlények vagyunk és örökkévalók, de ez a sok szerencsétlen odalenn… Magamat hibáztatom. Tévedtem a teremtésnél. Mohó voltam. Nem elégedtem meg a csillagokkal, köztük a remekbe sikerült Földdel. Az állatok még csak hagyján! De az ember! Azt nem kellett volna. Hát tudhattam előre, hogy majd mindent tönkretesz?

– Uram! Mindenható vagy! Mindenható voltál akkor is. Te, aki a legkisebb hangya útját is ismered…

–Hát éppen ez az, Gabriel!

Kis csend támadt. Aztán az angyal, rosszat sejtve, aggodalmasan megkérdezte: – És a Feltámadás? A trombitálás?

Az Úr hallgatott. Ismerte Gabriel ügybuzgalmát, nem akarta elkeseríteni. De az csak forszírozta. – Az Utolsó Ítélet? Amikor a jók erre a gonoszok meg arra…?

A Teremtő nézte kedvenc angyalát, de nem válaszolt.

– Uram! – sápadt el Gabriel. – Hallgatsz? Csak nem azt akarnád mondani, hogy nem…?! Hiszen megígérted!

– Ígértem, ígértem… annak idején valamit csak kellett ígérnem nekik!